

Sentencja

- 1) Przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w szczególności art. 61 i 62 tego rozporządzenia, należy interpretować w ten sposób, że nie wymagają one ani co do zasady nie zakazują przyjęcia przepisów krajowych przewidujących, że lokalna grupa działania spełniająca wszystkie warunki wymienione w art. 62 ust. 1 tego rozporządzenia może prowadzić działalność tylko w określonej formie prawnej. Sąd odsyłający musi jednak upewnić się, że takie uregulowanie nie stoi – ze względu na wszystkie swe istotne cechy – na przeszkodzie możliwości bezpośredniego zastosowania rzezonego rozporządzenia i że dookreśla ono korzystanie z zakresu swobodnego uznania przyznanego państwom członkowskim na mocy tego rozporządzenia w taki sposób, iż granice wyznaczone jego przepisami pozostają nieprzekroczone. Sąd odsyłający musi podobnie upewnić się, że to uregulowanie krajowe jest zgodne z postanowieniami Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i z ogólnymi zasadami prawa Unii.
- 2) Prawo Unii nie stoi co do zasady na przeszkodzie temu, aby uregulowanie krajowe, które przewiduje, iż lokalne grupy działania mogą prowadzić swą działalność jedynie w określonej formie prawnej, mogło być stosowane po upływie rocznego okresu przejściowego do lokalnych grup działania, które zostały utworzone w innej formie prawnej na podstawie wcześniej obowiązującego uregulowania krajowego, mimo że programy pomocowe są już realizowane, a związany z nimi okres programowania właśnie trwa. Sąd odsyłający musi jednak upewnić się, czy – w szczególności ze względu na indywidualne cechy wspomnianych kolejnych uregulowań krajowych i ich konkretne skutki – stosowanie nowego uregulowania w odniesieniu do takich lokalnych grup działania dookreśla korzystanie z zakresu swobodnego uznania przyznanego państwom członkowskim na mocy rozporządzenia nr 1698/2005 w taki sposób, iż granice wyznaczone przepisami tego rozporządzenia pozostają nieprzekroczone, a stosowanie to odbywa się z poszanowaniem postanowień Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz ogólnych zasad prawa Unii.

(¹) Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 17 de Barcelona – Hiszpania) – France Telecom España, SA przeciwko Organismo de Gestión Tributaria de la Diputación de Barcelona

(Sprawa C-25/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/20/WE — Pobierana od operatorów świadczących usługi łączności elektronicznej opłata za użytkowanie dla celów prywatnych i za szczególne korzystanie z lokalnego mienia publicznego — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Odpowiedź, która może zostać w sposób jednoznaczny wyprowadzona z orzecnictwa)

(2014/C 112/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 17 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: France Telecom España, SA

Strona pozwana: Organismo de Gestión Tributaria de la Diputación de Barcelona

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Juzgado de lo Contencioso Administrativo n° 17 de Barcelona – Wykładnia art. 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21) – Opłaty za prawo użytkowania oraz prawo instalowania urządzeń – Gminne mienie publiczne – Przeniesienie praw i przeniesienie zarządu użytkowaniem

Sentencja

Uwzględniając wyrok z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-55/11, C-57/11 i C-58/11 *Vodafone España i France Telecom España*, wykładni prawa Unii należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się ono stosowaniu opłaty z tytułu użytkowania i korzystania z zasobów znajdujących się nad lub pod własnością publiczną lub prywatną w rozumieniu art. 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) w odniesieniu do świadczących usługi łączności elektronicznej operatorów, którzy nie są właścicielami tych zasobów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 13.04.2013.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Firenze – Włochy) – Paola C. przeciwko Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-122/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Dyrektywa 2004/80/WE — Artykuł 12 — Kompensata dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy — Sytuacja czysto krajowa — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2014/C 112/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Firenze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Paola C.

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunale Ordinario di Firenze – Wykładnia art. 12 dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw (Dz.U. L 261, s. 15) – Zakres zastosowania – Uregulowanie nieprzewidujące systemu kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy popełnionych na terytorium krajowym, który gwarantuje sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla wszystkich ofiar przestępstw z użyciem przemocy

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest w sposób oczywisty niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedłożone przez Tribunale ordinario di Firenze (Włochy).

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 18.5.2013.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. – nfon AG przeciwko Fon Wireless Ltd, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-193/13 P) ⁽¹⁾

[Odwolanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „nfon” — Sprzeciw właściciela graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego element słowny „fon” i słownego krajowego znaku towarowego FON — Oddalenie sprzeciwu przez izbę odwoławczą OHIM]

(2014/C 112/23)

Język postępowania: niemiecki